

bruge Truselen, og begge Dele vilde have været til Gavn for Assessoren, lige saavel som Retssikkerheden vilde være blevet større for Befolkningen. Jeg synes, at vi maa se at komme bort fra de herskende Misbrug, bort fra Politibetjentenes Rapport-Produktion og bort fra det Misbrug af Varetægtsarresten, som Gang paa Gang er blevet afsløret i de svundne Aar. Hvis Ministeren kunde love os en Reform i en nær Fremtid, som gik i Dybden, vilde det naturligvis være i høj Grad lykkeligt for Befolkningen, men hvis det ikke er muligt, spørger jeg den højtærede Minister: Hvad skal der da ske? Thi der bør vistnok gøres noget overfor disse Forhold.

Der fandtes i Gaar i et Blad et Interview med den ansete Professor, Dr. juris Munch-Petersen, hvori han meget stærkt understreger, at det rigtigste og mest afgørende for en Forbedring af Retsplejen er Indførelse af Offentlighed. Offentlighed, siger han, er vigtigere end saa meget af det andet, som Retsplejeloven skulde indeholde. Han udvikler i dette Interview, at under de nuværende Forhold er i Regelen en sigtet i Virkeligheden allerede mærket og delvis behandlet som en overbevist Forbryder, selv om det senere viser sig, at han er uskyldig, og naar den sigtede er under Varetægtsarrest, staar han ganske hjælpeløs overfor Dommeren, overfor den Behandling, som bliver ham til Del. Han udvikler videre, at det naturligvis spiller en Rolle, om der bliver beskikket den sigtede, naar han er arresteret, en Forsvarer, som kan overvære Forhørene og gribe ind, hvis han anser det for nødvendigt. Men Professoren bemærker, at han gerne vil benytte denne Lejlighed til at rette den vistnok almindelige Misforstaaelse, at det hele skulde være afgjort, naar blot den sigtede fik denne Forsvarer ved sin Side. Nej, det, det drejer sig om, er, at selve Grundlaget for Retsplejesystemet ændres. Forsvareren vilde intet betyde i vort nugældende gamle System. Professoren siger: Skal Forsvareren faa nogen Betydning, maa der lukkes op ud til Offentligheden for hele Strafferetsplejen, saaledes som det bestemmes i Retsreformloven, og bliver hele Grundlaget fuld Offentlighed, vil direkte og indirekte alle de Skavanker, som følger det gamle System, forsvinde, men ogsaa først da. Jeg synes, det er ganske interessant og maa være afgørende for Bedømmelsen af de herskende Tilstande, at en saa anset Jurist som Professor Munch-Petersen her fastslaar, at Offentlig-

hed er det første fornødne, det gælder om at faa Dørene op, det gælder om, at Offentligheden kan kontrollere, hvad der foregaar i Retslokalerne, bag de hidtil lukkede Døre.

Jeg forstaaer meget vel, som jeg allerede har sagt, at den Situation, hvori vi befinder os, hvor Hovedinteressen maa dreje sig om Grundlovsforslagets Gennemførelse, kan berede Vanskeligheder for Gennemførelsen af en stor og gennemgribende Reform i dette Øjeblik. Jeg haaber, som jeg allerede sagde før, at det maa lykkes os i en meget nær Fremtid at faa afgjort Grundlovssagen og faa aabnet Vejen for Retsplejereformen som for andre store Reforme. Men hvis de Vanskeligheder, som jeg meget vel øjner, er til Stede, henstiller jeg, at man fra Administrationens Side med haard Haand og under Ansvar overfor Rigsdagen skaffer menneskelige Synspunkter bragt i Anvendelse overfor de sigtede. Jeg tror, at Administrationen er i Stand til at gøre adskilligt for at mildne paa de Forhold, der hersker nu. Jeg optræder ganske vist ikke som sagkyndig paa dette Omraade, men jeg taler i denne Sag i Arbejderklassens Navn. Det er altid de smaa, de daarligst stillede, der rammes hardest, naar Rettens Arm faar fat i dem. Det er aldrig de store Svindlere, der faar Grund til at beklage sig over den brutale Behandling ved Forhørene. Det er aldrig fra Overklassen, man hører om de falske, aftvungne Tilstaaelser, det er altid fra et fattigt Barn eller en fattig Arbejder. Det er Smaaafolk, der er vanskeligst stedte, naar de kommer i Klammeri med Lov og Ret her i Landet. Jeg beder derfor den højtærede Minister, som har med disse Sager at gøre, om, hvis det ikke er muligt — og det ser jeg jo at det ikke er —, i Løbet af faa Dage at gennemføre en Retsplejeordning af ideel Natur, da at anvende den Magt, han besidder som Minister, og hvis Anvendelse han kun staar til Ansvar for overfor Rigsdagen, i Bevidstheden om, at der her er et Flertal, som ikke vil angribe ham, fordi han fører Humaniteten indenfor det nuværende Retsplejesystems Døre. Jeg tror, det maa være muligt administrativt at skaffe mere Respekt for menneskelige Grundsætninger, end der synes at raade nu, at det maa være muligt at indskrænke Misbrug af Varetægtsarrest, af Trusler o. s. v. Men jeg tror ikke, Vejen til at naa det er den, man har forsøgt i Sagen Dagmar Petersen. Jeg tror ikke, man ad den Vej just forbedrer Aanden og Tonen